

тантъ славата, а намъ плѣчката“, отидоха камъ югъ, прѣминаха прѣзъ селото Аликоково, което не бутнаха, защото селанети не ги пустанаха.

Като слѣдоваха пътътъ си, тии дойдоха до Радулово, на което жителети се уплашихи и побѣгнаха. Баши-бозици тии оплѣгнаха селото и го изгориха както и много други села наоколо. Тииа огнове са отъ оина пожари, които г-нъ Маталасъ съзрѣлъ отъ Пазарджикъ. На връщтане отъ Радулово баши-бозуцити дойдоха пакъ въ Аликоково, което вече бѣше напуснато отъ жителети си, та го оплѣгнаха и изгориха. Г-нъ Маталасъ като се връщталъ за Пловдивъ на 9 май видѣлъ и други пожари на много села, които се намиратъ на сѣверъ отъ Марица.

Всичкото това стана безъ да се ударетъ нито баши-бозуцити, нито редовната войска съ размиренити жители и, селата, които станана първа плѣчка на пламеньтъ бѣха съвсѣмъ невинни. Турцити намиратъ прѣдлогъ да се извинетъ за всичкити грабежи и пожари, че христланети се бавили да прѣдадатъ оръжието си, или дори отказали да го прѣдадатъ и оште повече, че всичкити оръжина, што са били у селанети не са дадени на властъта.

### Потѣпковане на размирицата.

*Перуштица* бѣше едно село добрѣ уредено и вървѣше напрѣдъ, на което жителети бѣха всичкити Българе. То бѣше расположено на поли ти на Доспатъ (Родопъ), три мили на югъ отъ Пловдивъ. Перуштица имаше 400 къшти съ 3500 жители: тамъ имаше 2 цркви и 2 училишта. Наскоро това село бѣше основало едно земледѣлческо общество и бѣше събрало доста голѣма сума за издържане то на едно земледѣлческо училиште. Тиа бѣше по-богата и вървѣше напрѣдъ отъ всичкити градове, та споредъ това възбуждаше завистъ и ненавистъ на съседнити села, населени отъ „Помаци“ (Българе, които на врѣмето на завладѣването на България отъ Турцити станали на сила мухамедане за да спасатъ имотътъ си и всичкити и сега говоретъ български и твърдѣ малко познаватъ турски, а по характеръ и вѣра са съшти Турци).

Дори ако и да съществуваше единъ комитетъ въ това село, не шѣше да стане въстание. Жителети оплашени отъ пламеньтъ на близкити села и отъ шумътъ за грабежъ и убийства, оплашени отъ постоянно то заплашване за всеобщо избиване отъ жителети на Устина и на други помански села, проводиха едного отъ тѣхнити първѣнци Рангелъ Гичовъ съ троица другаре въ Пловдивъ да исатъ отъ мютесарифинътъ да проводи войска да ги пази. Върнаха се въ селото да кажатъ на селанети, че тии трѣбова да са спокойни и да живѣятъ въ добро съ съседити си.

Заптинета та съшто имаха заповѣдъ да идатъ въ Устина и въ другити турски села да ги съвѣтоватъ да не нападатъ на христланети, а да се споразумѣятъ помежду си да се бранетъ заедно. Заптинета та, като останаха нѣколко врѣме въ Перуштица, отидоха въ Устина и не се вече върнаха. Жителети на Устина постоанствоваха да си прѣдадатъ Перуштичане оръжието и че мнозина първѣнци, които са отишли въ Устина да праветъ прѣговори, да останатъ като залогъ.

Положение то ставаше отъ часъ-на-часъ по-заплашително; Рангелъ се проводи вторично съ послание въ Пловдивъ и се върна съ едно повеление отъ Азисъ-паша, като извѣстнаваше на Перуштичане, че той нѣ-